

➔ William „Bill“ Hampton vedl tentokrát seminář v Norsku.

Za CHIROPRAXÍ do země červených domečků:

SETKÁNÍ S TECHNIKOU BILLA HAMPTONA

Pracovní seminář s Williamem Hamptonem, pořádaný letos začátkem května v Oslu, jsem na internetu objevila zcela náhodou. Na podzim loňského roku jsem totiž pátrala po dalších možnostech vzdělání a kromě mé velmi oblíbené osteopatie jsem toužila poznat i chiropraxi tak, jak se vyučuje v USA, abych obě manipulační techniky dokázala v praxi plně využít a kombinovat.

Chiropraktik pro lidi i zvířata

William Hampton je Američan, veterán

války z Vietnamu a svou více než třicetiletou, velmi úspěšnou kariéru humánního chiropraktika začal ve své ordinaci v San Jose. Později ji rozšířil o chiropraktickou léčbu koní a psů. Ve svém oboru je velmi úspěšný a úzce spolupracuje například s Patem Parellem, možná to bude i tím, že jsou ve velmi podobném věku a jak říkám, patří v Americe do staré gardy koňáků.

William je od roku 2002 v důchodu, ale jako typický Američan si tento fakt nepřipouští a cestuje po celých Spojených státech, léčí a velmi úspěšně vyučuje na vzdělávacích se-

Úvodem shrnutí v jediné větě: Bylo to úžasné. Tento článek do červnového vydání Jezdectví píše z letištní haly v Oslu a psaním si krátím čekání na let do Prahy. Mám totiž čas několik hodin do odpoledního odletu a hotel jsem musela opustit ráno. Wi-fi není v Oslu na letišti zdarma, tak mě alespoň při práci nebude nic rozptylovat a dodržím termín odevzdávky. Až totiž dorazím domů, na psaní už nebude čas. Navíc jsem zcela okouzlená absolvovaným seminářem v Oslu a tento článek bych ráda napsala ještě „za čerstva“ a plná dojmů.

minářích. Měsíčně ošetří v průměru sto koňských pacientů a zrealizuje jeden kurz. Jeho pracovní nasazení je tak vysoké, že jsem se upřímně bála, aby mu do Osla zdraví vydrželo.

Pracovní semináře Williama Hamptona jsou po celém světě natolik oblíbené, že místa jsou obsazena během několika hodin. Stejně tomu bylo i u mnou vybraného, jak jsem se dozvěděla později, měla jsem tedy velké štěstí.

Je to především proto, že většině studentů se semináře líbí natolik, že se nespojí pouze s jedním, ale pro zlepšení techniky

svou účast opakují a vůbec jim nevdají, že výklad slyší poněkolkáté. Naopak tvrdí, že s každým seminářem se dozví nové informace, které předtím nepochytili. Před začátkem semináře jsem to zcela nechápala, dnes už se těším stejně jako ostatní studenti na další workshopy.

Nešťastný začátek

Seminář v Oslu byl jedním z mála, který byl kdy organizován v Evropě, a pokud se takový seminář koná, téměř vždy se jedná o pozvání konkrétní vzdělávací instituce, jako tomu bylo v tomto případě.

Téměř dvacet studentů tak druhý týden v květnu přivítalo školící centrum Nordisk Heste – og Hundeterapiskole. Majitelka Line Osterhagen se specializuje na rehabilitační masáže koní a psů, akupunkturu a aromaterapii. Tyto předměty se zde vyučují a Line zároveň pracuje jako kvalifikovaná terapeutka.

Musím říci, že na cestu jsem se velmi těšila, i když její začátek zrovna šťastný nebyl. Na pondělí 6. 5. jsem měla domluveno jen několik pacientů, zejména kontrolu v dostihové stáji Joly, která se chystala do Rakouska na závody, a zbylou část dne jsem chtěla věnovat balení a přípravě na cestu.

V pondělí ráno jsem se však probudila s horečkou a cítila jsem se zdravotně lidově řečeno pod psa. Téměř celý den jsem proležela ve snaze snížit teplotu a odpoledne se doslova vypořádala z postele. Byla jsem hodně zoufalá a naštvaná sama na sebe, protože moje pracovní tempo uplynulých dní bylo vysoké a pokud jsem se přepracovala a navíc dostala z práce na slunci úpal, byla to jen a jen moje chyba. Také jsem zjistila, že jsem si na cestu zpět zbookovala špatně letenku.

Už je mi (skoro) všechno jedno

V úterý ráno opět horečka, takže jsem vůbec netušila, zda mám vyrazit, přebookovat letenku, balit a vůbec co mám dělat. Nakonec jsem se rozhodla to risknout a začala jsem se ve spěchu připravovat na cestu. Za normálních okolností přesně vím, kam mám jet, jaké jsou spoje, ale tentokrát jsem vyrazila naprosto nepřipravená, pouze přesvědčená, že určitě dorazím na místo.

V Praze na letišti jsem se dozvěděla, že SAS z technických důvodů zrušili let do Osla a musím nejprve letět do Stockholmu a pak dalším letem pokračovat na místo určené. Manžel, který mě doprovázel na letiště, byl z toho značně nervózní, ale mně to bylo pod

vlivem nemoci tak nějak jedno, což vůbec nechápal.

Do Osla jsem dorazila asi tak o čtyři hodiny později, než byl můj plán, protože oba lety nabraly zpoždění, a já se jen tiše modlila, abych stačila chytit vlak a v hotelu mi drželi rezervaci.

Vše se v dobré obrací

Naštěstí vlakové nádraží bylo součástí letiště a vše bylo tak krásně označeno, že jsem neměla problém sednout do správného vlaku do Brumunddal. Každý zde mluví anglicky, lidé jsou velmi vstřícní a nikdo neměl problém mi ochotně poradit, pokud jsem potřebovala.

Cesta vlakem trvala hodinu v nádherné přírodě, takže jsem jen seděla a odpočívala. Vlakové nádraží v Brumunddal bylo maličké, navíc bylo po osmé večer a do mě se vkrádala nervozita, jak se dostanu do hotelu a kde seženu taxi. Na zastávce se mnou zůstala další mladá dívka a obě jsme začaly hledat taxi. Její podklady v deskách mi byly poněkud povědomé, proto jsem se jí zeptala, zda nejede také na seminář. Jela a dokonce jsme obě bydlely ve stejném hotelu. Byla jsem za to ráda, měla jsem spřízněnou duši hned na úvod. Sophie byla Angličanka a její specializací je polo.

Každá ruka terapeuta má svou úlohu, jedna funguje jako hřebík, druhá je kladivo a důležité je si vždy uvědomit, kterou kdy použít a jakým směrem bude kladivo svou sílu směřovat.

Taxi jsme si zavolaly, starší řidič dorazil za 10 minut, já byla mírně v šoku, protože místo obou rukou měl protézy a háky. Chvilku mi to trvalo, než jsem si na to zvykla, ale pak už jsem ho jen obdivovala.

Čas jsou peníze

V hotelu naštěstí mou rezervaci nezrušili a já se ubytovala. V noci je touto dobou v Norsku světlo téměř do jedenácté a od čtyř od rána, proto jsem se první noc každou chvíli budila a kontrolovala, zda jsem nezaspala. Snídaně v hotelu připravovali nádherné, oběd nám zabalili s sebou do školy. Ještě nikdy jsem nesnědla za týden tolik ryb a sandwich s koprem, vajíčkem a uzeným lososem už dnes nemohu „ani vidět“.

Všichni mě upozorňovali na to, že je Norsko drahá země, v duchu jsem si říkala, už jsem procestovala leccos, nemůže to být tak strašné... Bylo. Jídlo, cesta a ubytování mě

stálo více než samotná účast na workshopu.

Seminář začínal každý den ráno v osm a končil po páté, přestávky na oběd trvaly krátce, na kávu ještě kratěji, vzpomněla jsem si na přísloví „čas jsou peníze“.

Fascinující technika

Na semináři se sešlo téměř dvacet studentů, většina domácích. Angličanku Sophii jsem zmiňovala a dále kromě mě dorazili např. tři chiropraktici ze Švýcarska.

Nejprve jsme probrali anatomii, ale protože vstupním předpokladem je vzdělání v oboru, jednalo se o poměrně krátkou část celého semináře. Více času jsme strávili při výkladu techniky, kterou William používá, a téměř do konce semináře jsme se už věnovali praktické práci s koňmi.

Přijela jsem se naučit techniku, která mě naprosto fascinovala od první chvíle, kdy jsem ji uviděla. Pracuje se ze země v případě krční páteře, prvních devíti hrudních obratlů, předních, zadních končetin, jinak ze stoličky shora pro zbylou část hrudní části páteře, bederní páteře a křížokýčelního spoje.

Tato technika vůbec nepoužívá tahu a případného zdvihu končetin, jak se tomu využívá u jiných chiropraktických technik. Při práci je třeba být uvolněný, ve většině

případů mít uvolněné ruce a lokty a vysílat velmi krátký a rychlý impuls do kloubů pod určitým úhlem.

Každá ruka terapeuta má svou úlohu, jedna funguje jako hřebík, druhá je kladivo a důležité je si vždy uvědomit, kterou kdy použít a jakým směrem bude kladivo svou sílu směřovat.

Když nám to William ukazoval na prvním koni, přišlo mi to tak jednoduché, lehké, že jsem v prvních okamžicích nevěřila, že to vůbec může fungovat. Při osteopatii, kterou primárně pro svou práci využívám, se lidově „nadařu“ mnohem více.

Výjimečná práce s reflexem

Další věc, která mě fascinovala, je fakt, že se posuny na páteři nezkoumají pohmatem do detailu tak, jak to provádím u osteopatie, kdy mi diagnostika postiženého místa trvá leckdy daleko déle, než jeho léčba samotná.

☞ William je úžasný přednášející, hovoří velmi srozumitelně, pěknou angličtinou a trpělivě zodpovídá všechny otázky, neúnavně znovu a znovu ukazuje techniku a všechny studenty při práci opravuje.

Pracuje se s takzvaným „panical reflexem“, tedy reflexem, kdy při palpaci postiženého místa na páteři kůň bolestivě stáhne břišní svaly. Tento reflex se využívá pro práci s T9-L6, tedy devátého hrudního až posledního bederního obratle.

V případech, že se po chiropraktickém vyšetření nevěnujeme svalům, vyšetření celého těla a korektura touto technikou netrvá déle než půl hodiny.

Od koní po psy

Pro práci jsme využívali koně soukromých majitelů, kteří je měli ustájené ve školícím centru, a dále školní koně. Jednalo se o velmi rozdílná plemena koní, od pony až pro fríského koně, takže jsme měli velmi široké spektrum „pacientů“ pro zkoumání a následnou práci. I když jsme pracovali ve skupinách, William kontroloval každého z nás, upřímně, nevím, jak to dělal, protože byl všude. Navíc jsem byla ve skupině se Švýcary, kteří tento kurz už absolvovali a tuto techniku už úspěšně využívají v praxi, takže jsem byla po

probrali, byla kontrola sedla, protože velmi mnoho problémů je způsobeno chybně padnoucím sedlem, sedláním či dotahováním na špatné části páteře a těla.

Samotný závěr kurzu patřil opakování celého postupu od hlavy k ocasu, praktickým cvičením a otázkám.

Just take a shot...

William je úžasný přednášející, hovoří velmi srozumitelně, pěknou angličtinou a trpělivě zodpovídá všechny otázky, neúnavně znovu a znovu ukazuje techniku a všechny studenty při práci opravuje. Zatím jsem se na žádném ze svých vzdělávacích pobytů v zahraničí nesešla s takovou péčí. Před kurzem samotným jsme si vyměnili několik e-mailů, dostala jsem přesné instrukce, kam mám dorazit, na jaké vlakové stanici vystoupit, v jakém hotelu se mám ubytovat. Dokonce se mi před začátkem kurzu William omlouval, že budeme nakonec bydlet v jiném hotelu, než původně psal, protože dlouho odkládal rezervaci. Já jsem si samozřejmě hotel rezervovala sama a s předstihem, protože jsem takový servis z jeho strany vůbec nepředpokládala. Navíc nám zajistil každý den dopravu mezi hotelem a školou, což jsem velmi ocenila.

Během tréninku stál několikrát za mnou, uvolňoval mi při práci ruce a lokty, protože největším nepřítelem chiropraktika je přílišná soustředěnost pro samotný pohyb, dlouhá příprava a ztuhlost. Jak William mnohokrát na kurzu opakoval „just take a shot“.

Podle Williama ošetření prvního koně touto metodou bude nezkušenému chiropraktikovi trvat týden.

celou dobu pod odborným dohledem.

První den bylo nádherné, slunečné počasí, mohli jsme pracovat venku, zbylé dny však občas i pršelo, takže část praxe jsme absolvovali ve stáji.

Další část kurzu byla věnována psům, protože chiropraxe psů je v Americe velmi populární. Posledním předmětem, který jsme

To musí přijít s praxí. Podle něj nám ošetření prvního koně bude trvat týden. Já osobně bych to tak dramaticky neviděla, protože jsme byli studenti, z nichž drtivá většina už svou praxi provozuje, jen využívá jiné manipulační techniky, ale zeptejte se mne za týden, to vám povím víc... ☺

P.S.

Navíc nadpis tohoto článku není zcela pravdivý, v Norsku jsou i bílé domečky.